

UZASADNIENIE

Formularz UK 2	Sygnatura akt	IV Ka 152/21	
Załącznik dołącza się w każdym przypadku. Podać liczbę załączników:	1		
1. CZĘŚĆ WSTĘPNA			
1.1. Oznaczenie wyroku sądu pierwszej instancji			
wyrok Sądu Rejonowego w radomsku z dnia 29 grudnia 2020r. w sprawie II K 896/20			
1.2. Podmiot wnoszący apelację			
# oskarżyciel publiczny albo prokurator w sprawie o wydanie wyroku łącznego			
# oskarżyciel posiłkowy			
# oskarżyciel prywatny			
# obrońca			
# oskarżony albo skazany w sprawie			

o wydanie wyroku łącznego			
# inny			
1.3. Granice zaskarżenia			
1.1.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	
#	co do kary		
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia		
1.1.2. Podniesione zarzuty			
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji			
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu		
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego		

	w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
1.4. Wnioski		

#	uchylenie	#	zmiana	
2.	Ustalenie faktów w związku z dowodami przeprowadzonymi przez sąd odwoławczy			
1.5.	Ustalenie faktów			
1.1.3.	Fakty uznane za udowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.1.1.				
1.1.4.	Fakty uznane za nieudowodnione			
Lp.	Oskarżony	Fakt oraz czyn, do którego fakt się odnosi	Dowód	Numer karty
2.1.2.1.				
1.6.	Ocena dowodów			
1.1.5.	Dowody będące podstawą ustalenia faktów			
Lp. faktu z pkt 2.1.1	Dowód	Zwięźle o powodach uznania dowodu		

2.1.1.1.			
1.1.6. Dowody nieuwzględnione przy ustaleniu faktów (dowody, które sąd uznał za niewiarygodne oraz niemające znaczenia dla ustalenia faktów)			
Lp. faktu z pkt 2.1.1 albo 2.1.2	Dowód	Zwięźle o powodach nieuwzględnienia dowodu	
3. STANOWISKO SĄDU ODWOŁAWCZEGO WOBEC ZGŁOSZONYCH ZARZUTÓW i wniosków			
Lp.	Zarzut		
3.1.	- zarzut rażącej niewspółmierności kary łącznej pozbawienia wolności wynikający z zastosowania zasad zbliżonych do kumulacji poszczególnych kar, niewspółmiernie do celów, jakie kara winna spełnić w zakresie prewencji szczególnej i społecznego oddziaływania i bez uwzględnienia	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny	

	okoliczności przemawiających na korzyść skazanego;			
Zwięźle o powodach uznania zarzutu za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny				
Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem, zmiana kary w instancji odwoławczej jest możliwa tylko wtedy, gdy kara wymierzona przez Sąd I instancji jest rażąco niewspółmierna. Nie może więc nastąpić w każdym wypadku, w którym jest możliwa wedle własnej oceny Sądu odwoławczego, lecz wtedy tylko, gdy kara orzeczona nie daje się zaakceptować z powodu różnicy pomiędzy nią, a karą sprawiedliwą, różnicy o randze zasadniczej i rażącej, wręcz „bijącej w oczy”. Sąd odwoławczy nie może zatem dokonywać korekty kary o charakterze korekcyjnym (o 2-3 miesiące), przy karze pobawienia wolności wymierzonej w latach (por. wyrok				

Sądu Najwyższego z dnia 04.07.1972 r., V KRN 230/72, opubl. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 02.02.1995 r., opubl. KZS 4/96 poz. 42; wyrok Sądu Apelacyjnego w Krakowie z dnia 21.09.2000 r., II AKa 154/00, opubl. KZS 2000/10/37).

Decydujące znaczenie dla wymiaru kary łącznej mają przede wszystkim cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma ona osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Natomiast wypracowane wcześniej przez orzecznictwo i doktrynę koncepcje wymiaru kary łącznej w oparciu o bliższą lub dalszą więź przedmiotowo – podmiotową i czasowo – przestrzenną, zachodzącą pomiędzy poszczególnymi czynami jednostkowymi, choć mają znaczenie, to jednak pomocnicze. Kara

łączna powinna być
przecież postrzegana
jako swoiste
podsumowanie
działalności
przestępczej
sprawcy. Stanowi
ona wyraz
potępienia w
stosunku do
postępowania
sprawcy, jak również
podkreśla
nieopłacalność
przestępczej
działalności. Z
drugiej strony,
orzeczona kara
łączna powinna
być niezbędna dla
osiągnięcia celów
indywidualnego
oddziaływania. W
procesie orzekania
kary łącznej sąd
powinien mieć na
względzie, czy w
danym przypadku
zachodzą
okoliczności, które
przemawiają za
zsumowaniem
dolegliwości, czy też
przeciwnie – w
imię racjonalizacji
karania, wskazują
na konieczność
pochłonięcia części
kar. Stąd stosowanie
pełnej kumulacji
albo pełnej
absorpcji, jako że
są to rozwiązania
skrajne, wymagają
istnienia wyjątkowo
szczególnych
przesłanek
przemawiających za

jednym, albo drugim rozstrzygnięciem.

Sąd odwoławczy zważył, że w niniejszej sprawie słusznie ustalono brak przesłanek do zastosowania zasady pełnej kumulacji czy pełnej absorpcji. Nie jest nią głównie dotychczasowa linia życiowa skazanego, ani też relacje pomiędzy czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu. Wymiar kary łącznej orzeczonej w oparciu o zasadę absorpcji, to przecież przypadek wymagający absolutnie wyjątkowo korzystnych, a jednocześnie łagodzących okoliczności po stronie sprawcy. Przy wymierzaniu kary łącznej, zastosowanie zasady pełnej absorpcji, nie jest też żadnym obowiązkiem sądu orzekającego, czy też punktem wyjścia przy dokonywaniu prawidłowej oceny wymiaru kary łącznej. Jest przy tym oczywiste, że orzeczenie kary łącznej, w ogóle nie musi przynosić skazanemu korzyści, to jest orzeczenia

kary łącznej w wymiarze niższym od arytmetycznej sumy poszczególnych kar (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23.03.2016 r. IV KK 70/16, Legalis Nr 1444864).

Właśnie z tego powodu rację ma sąd meriti, gdy podnosi skazany choć jest osobą młodą (rocznik 1996) - to wielokrotnie już karana, przy czym przestępstwa, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, to czyny godzące w różne dobra chronione prawem. Największa z nich grupa to czyny przeciwko mieniu, ale w bardzo dużej ich licznie, gdzie wyrokiem wydanym w sprawie VI K 335/14 za ciąg aż 19-tu kradzieży z włamaniem i usiłowań kradzieży z włamaniem uzyskał bardzo dogodną dla siebie karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 5. Pomimo tak korzystnego wyroku, skazany ponownie i wielokrotnie wszedł

w konflikt z prawem. Już bowiem po wydaniu w/w orzeczenia dopuścił się m. inn. uszkodzenia ciała (VI K 200/15), udziału w pobiciu (VI K 234/15), znęcania i uszkodzenia mienia (II K 499/20). Wszystko to sprawia, iż jest osobą głęboko zdemoralizowaną. Sąd odwoławczy stwierdza, że pisemne rozważania sądu I instancji są stosunkowo oszczędne, co do zasad łączenia kar i zasadności wymiaru kary łącznej, ale też na tyle czytelne, że łącznie z analizą całości akt sprawy (w tym aktami stanowiącymi „załączniki”), pozwalają na ocenę prawidłowości wyciągniętych ostatecznie wniosków w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności.

W tym miejscu sąd odwoławczy zauważa, iż sąd meriti błędnie określił wysokość kary minimalnej, w granicach kar, w jakich się poruszał w przedmiotowej sprawie. Sąd ten

uznał bowiem, iż karą minimalną jest tu 2 lata pozbawienia wolności – jako kara jednostkowa z wyroku z punktu II części wstępnej - VI K 335/14. Tymczasem jest to kara orzeczona z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, tak więc realnie odpowiada ona wysokości 1 roku pozbawienia wolności (art.89§ 1b kk). Tak orzeczona kara jednostkowa została następnie objęta pierwszym wyrokiem łącznym wydanym w sprawie VI K 569/15. W konsekwencji orzeczona tym wyrokiem łącznym kara łączna 2 lat pozbawienia wolności stanowi składową sumy kar (ze spraw: VI K 569/15 i II K 499/20), które stanowią granicę maksymalną kary łącznej, do jakiej możliwym było orzekanej w przedmiotowej sprawie (3 lata i 2 miesiące).

Nawet jednak pomimo powyższego, orzeczonej ostatecznie kary łącznej 3 lat

pozbawienia wolności, a więc kary bliskiej zasadzie kumulacji, nie sposób jest uznać za rażąco niewspółmierną do okoliczności sprawy. Sąd odwoławczy zważył, że pomiędzy przestępczymi zachowaniami skazanego nie istnieje stosunkowo bliski związek czasowy, czy przedmiotowy. W większości przypisane przestępstwa mają charakter czynów przeciwko mieniu, ale też – co wskazano już powyżej – skazany dopuścił się dwóch czynów przeciwko życiu i zdrowiu oraz czynu przeciwko rodzinie i opiece. Skarżący uwypuklił okoliczność związaną z posiadaniem dobrej opinii z zakładu karnego, tymczasem sąd odwoławczy zważył, iż skazany został doprowadzony do jednostki penitencjarnej, a z opinii wynika, iż „pomimo motywowania nie jest zainteresowany opracowaniem i realizacją PO”. Jego postawę i zachowanie w

trakcie pobytu w warunkach więziennych Areszt Śledczy w/m ocenił jako „przeciętną”. Tak więc, opinia ta, wbrew stanowisku apelanta nie potwierdza jakiegos wyjątkowego zachowania osadzonego w sensie pozytywnym, nie jest bobra, czy bardzo dobra, lecz jedynie przeciętna. Jest to także pierwsza izolacja penitencjarna B. S., co sprawia, iż także z tego powodu zrozumiałym jest, iż jego zachowanie ma większe szanse na zmianę w kierunku pozytywnym w warunkach zastosowanej izolacji.

Sąd odwoławczy zważył, że apelant skupiając się głównie na aspekcie dobrej opinii, pomija milczeniem wynikającą z akt ilość i jakość wszystkich skazań B. S.. Wobec powyższego, Sąd Okręgowy w pełni przychyła się do stanowiska Sądu I instancji, iż zarówno względ na cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć w stosunku do

skazanego, jak i potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, w przypadku wyroków podlegających łączeniu wskazanych w punktach I, II, III i IV – objętych wyrokiem łącznym z punktu V (opisanie wszystkich powyższych w części wstępnej pozwala na jednoznaczne ustalenie, jakie kary jednostkowe i łączne podlegają faktycznemu połączeniu) oraz z punktu VI części wstępnej wyroku, obligował do przyjęcia zasady łączenia kar na zasadzie asperacji, zbliżonej do zasady kumulacji. Należy podnieść, że orzeczenie kary łącznej w oparciu o wnioskowaną przez apelanta zasadę całkowitej absorpcji nie tylko byłoby nieuzasadnione w świetle przytoczonych okoliczności, ale też przyczyniłoby się do wyrobienia w skazanym mylnego przekonania, że wielość przestępstw popłaca.

Sąd odwoławczy miał także na

uwadze sytuację osobistą skazanego, w szczególności to, iż ma on kilkuletnią córkę, a jednocześnie promesę zatrudnienia po opuszczeniu zakładu karnego.

Niewątpliwie powyższe sprawia, iż dla dobra dziecka i własnych planów zawodowych, skazany chciałby jak najszybciej wrócić na łono rodziny. Zważył jednak, że w/w przebywa w izolacji od 18 kwietnia 2020r., co sprawia, iż za około pół roku skazany uzyska formalną możliwość ubiegania się o warunkowe przedterminowe zwolnienie.

Reasumując powyższe: w przekonaniu Sądu Okręgowego – biorąc pod uwagę wszystkie ustalone okoliczności – wymierzenie skazanemu kary łącznej w wymiarze 3 lat jest adekwatną reakcją karną, kara taka – choć wysoka, nie nosi cech „rażącej niewspółmierności” i spełni w sposób wystarczający cel wychowawczy i zapobiegawczy,

także w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.			
Wniosek			
o zmianę wyroku poprzez wymierzenie skazanemu kary łącznej pozbawienia wolności w wymiarze 2 lat,	# zasadny # częściowo zasadny # niezasadny		
Zwięźle o powodach uznania wniosku za zasadny, częściowo zasadny albo niezasadny.			
Wobec niezasadności zarzutu, o czym szerzej w punkcie 3.1., niezasadnym okazał się wniosek o zmianę wyroku w zakresie kary łącznej pozbawienia wolności;			
4. OKOLICZNOŚCI PODLEGAJĄCE UWZGLĘDNIENIU Z URZĘDU			
4.1.			
Zwięźle o powodach uwzględnienia okoliczności			

ROZSTRZYGNIĘCIE**5.
SĄDU
ODWOŁAWCZEGO****1.7. Utrzymanie
w mocy wyroku
sądu pierwszej
instancji**

5.1.1.

Przedmiot
utrzymania w mocy

- kara łączna
pozbawienia
wolności orzeczona
w punkcie 1,
zaliczenie dokonane
na poczet kary
łącznej ,
rozstrzygnięcia o
kosztach procesu
pierwszoinstancyjnego
zawarte w punktach
4 i 5;

Zwięźle o powodach
utrzymania w mocy

- wskazano w
punkcie 3.1.

**1.8. Zmiana
wyroku sądu
pierwszej
instancji**

5.2.1.

Przedmiot i zakres
zmianyZwięźle o powodach
zmiany

1.9. <i>Uchylenie wyroku sądu pierwszej instancji</i>			
1.1.7. <i>Przyczyna, zakres i podstawa prawna uchylenia</i>			
5.3.1.1.1.		# art. 439 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.2.1.	Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			
5.3.1.3.1.	Konieczność umorzenia postępowania	# art. 437 § 2 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia i umorzenia ze wskazaniem szczególnej podstawy prawnej umorzenia			
5.3.1.4.1.		# art. 454 § 1 k.p.k.	
Zwiąże o powodach uchylenia			

1.1.8. Zapatrywania prawne i wskazania co do dalszego postępowania		
1.10. Inne rozstrzygnięcia zawarte w wyroku		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
6. Koszty Procesu		
Punkt rozstrzygnięcia z wyroku	Przytoczyć okoliczności	
pkt 2 i 3	Sąd zwolnił skazanego od obowiązku ponoszenia wydatków za postępowanie odwoławcze (art. 624 § 1 kpk), albowiem nie uzyskuje on dochodów, a dodatkowo ma do odbycia karę pozbawienia wolności. Na podstawie § 17 ust. 5 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 03 października 2016 roku w sprawie	

	ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez adwokata z urzędu (t.j. Dz. U. z 2019 r., poz. 18) ustalono koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej skazanemu z urzędu w postępowaniu odwoławczym, mając na uwadze nakład pracy obrońcy i charakter sprawy.
7. PODPIS	

1.11. Granice zaskarżenia			
Kolejny numer załącznika	1		
Podmiot wnoszący apelację	obrońca		
Rozstrzygnięcie, brak rozstrzygnięcia albo ustalenie, którego dotyczy apelacja	wyrok Sądu Rejonowego w Radomsku z dnia 29 grudnia 2020 w sprawie II K 896/20		
0.1.1.3.1. Kierunek i zakres zaskarżenia			
# na korzyść # na niekorzyść	# w całości		
# w części	#	co do winy	

#	co do kary	
#	co do środka karnego lub innego rozstrzygnięcia albo ustalenia	
0.1.1.3.2. Podniesione zarzuty		
Zaznaczyć zarzuty wskazane przez strony w apelacji		
#	art. 438 pkt 1 k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w zakresie kwalifikacji prawnej czynu przypisanego oskarżonemu	
#	art. 438 pkt 1a k.p.k. – obraza przepisów prawa materialnego w innym wypadku niż wskazany w art. 438 pkt 1 k.p.k., chyba że pomimo błędnej podstawy prawnej orzeczenie odpowiada prawu	
#	art. 438 pkt 2 k.p.k. – obraza przepisów postępowania, jeżeli mogła ona mieć wpływ na treść orzeczenia	
#	art. 438 pkt 3 k.p.k. – błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, jeżeli mógł on mieć wpływ na treść tego orzeczenia	
#	art. 438 pkt 4 k.p.k. – rażąca niewspółmierność	

	kary, środka karnego, nawiązki lub niesłusznego zastosowania albo niezastosowania środka zabezpieczającego, przypadku lub innego środka	
#	art. 439 k.p.k.	
#	brak zarzutów	
0.1.1.4. Wnioski		
#	uchylenie	# zmiana